

עפ"ג 10517/09/22 - י.ג נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 10517-09-22 ג' (אחר/נוסף) נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטים אלי אברבנאל, חיה זנדברג ומיכל שרביט
המערער י.ג.

ע"י ב"כ עוה"ד יעקב ג'בר

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד יובל קידר, פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

פסק דין

1. לפנינו ערעור על גזר דין שניתן בבית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר) מיום 27.7.22 בת"פ 20-10-26423.

2. המערער הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי המערער והמתלוננת הם בני זוג שלהם שני ילדים (כמפורט בתסקיר שנערך מאוחר יותר לבני הזוג נולד ילד נוסף). ביום 10.10.2020 התגלע ויכוח בין השניים שבמהלכם אמרה המתלוננת "תהיה גבר ותעמוד במילה שלך", דבר שהעלה את חמתו של המערער אשר השליך לעבר המתלוננת מאפרת סיגריות שלא פגעה בה, ולאחר מכן השליך לעברה כיסא פלסטיק שפגע במתלוננת. בתגובה לכך המתלוננת שאלה את המערער לפרש מעשיו, והלה השיב "שתראי שאני גבר" ואז ניגש למתלוננת וסטר לה בלחי שמאל. המערער ניסה לתת למתלוננת סטירה נוספת אך היא הדפה אותו מעליה. מיד לאחר מכן פנתה המתלוננת אל המערער באומרה "מי אתה שתרים עליי ידיים", ובתגובה לכך קם המערער מן הספה שעליה ישב והיכה את המתלוננת במכת אגרוף באוזנה השמאלית ומכת אגרוף בכתפה ובגופה. המתלוננת החלה לצעוק לעזרת בני משפחת המערער המתגוררים סמוך. המערער עזב את הדירה וחזר לאחר מספר דקות עם בני משפחתו. אז זרקה המתלוננת לעברו מאפרת סיגריות שלא פגעה בו. השניים צעקו זה על זה, ואמו של המערער אמרה לו שלא יתקרב למתלוננת. המערער היכה במכת אגרוף בפניה של המתלוננת; ומיד לאחר מכן זרק נר מזכוכית לעברה, תפס נרגילה העשויה זכוכית וזרק אותה בסמוך לרגלה הימנית של המתלוננת ופגע בה. בהמשך דחף את המתלוננת לעבר המיטה ואמר לה "אני אפגע בך קשות". כתוצאה ממעשי המערער נגרמו למתלוננת המטומות בפניה, בטנה וכתף שמאל; ירד דם מאוזנה השמאלית; ונגרם לה חתך בכף רגלה הימנית שנזקק לחבישה.

4. לא נערך הסדר לעניין העונש, אך הוסכם על קבלת תסקיר שירות המבחן שייבחן גם את שאלת ההרשעה.

התסקיר פורש את תמצית קורות חיי המערער, לרבות מאפייני מערכת היחסים הזוגית עם המתלוננת. האירוע נושא כתב האישום המתוקן תואר על-ידי שני בני הזוג כאירוע יחיד, והמתלוננת שוללת כל חשש לפגיעה נוספת בה. עם זאת היא כוללת קשיים בין בני הזוג, בעיקר סביב מעורבות של משפחת המוצא של המערער בחייהם האישיים וכן לידת בנם הבכור עם צרכים מיוחדים. המערער, שהוא נעדר עבר פלילי, נטל אחריות מלאה למעשים, הביע חרטה ושאיפות לניהול אורח חיים תקין. המערער שולב במסגרת הליך המעצר בטיפול במרכז למשפחה בבית חנינא, שבמהלכו השתתף בקבוצה טיפולית במשך 20 מפגשים, וביטא רצון להמשיך בהליך טיפולי. שני בני הזוג תיארו שיפור במערכת היחסים ביניהם בעקבות הטיפול. שירות המבחן העריך כי ישנה חשיבות לחיזוק תחושת הערך העצמי של המערער. לפיכך, וחרף חומרת העבירה, המליץ שירות המבחן לשקול את ביטול ההרשעה, להטיל ענישה שיקומית של צו מבחן למשך שנה שבמסגרתו ימשיך המערער בהליך הטיפול במרכז למשפחה, וכן להטיל צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 160 שעות והתחייבות כספית.

5. בית משפט קמא קבע כי מתחם הענישה נע בין מאסר קצר או שירות לתועלת הציבור ועד 6 חודשי מאסר. עוד קבע בית משפט קמא כי יש להעמיד את המערער בתחתית המתחם. זאת, לאור העדר עבר פלילי, נטילת אחריות מלאה, הירתמות לטיפול ששיפר את מערכת היחסים הזוגית, והיות המערער נתון במעצר ממש תקופה ארוכה יחסית ושל אחריה שהה במעצר בית מלא תקופה לא קצרה ללא הפרת התנאים. בית משפט קמא דחה את עתירת הסניגור לביטול ההרשעה וזאת משני טעמים: ראשית, נסיבות ביצוע העבירות הן קשות ומכוערות ויש בהן ממד של ביזוי המתלוננת. בנסיבות אלה ביטול ההרשעה יהא בו מסר מוטעה ומטעה למערער ולציבור; שנית, אין בנימוקי שירות המבחן או במכתב המעסיק - חברה משפחתית העוסקת בשיפוצים במשרדי ממשלה ובתחנות משטרה, בתנאי של היעדר הרשעות והצטיידות בתעודת יושר - כדי לבסס את הדרישה לפגיעה קונקרטי וחריגה במערער ובעתידו. לפיכך גזר בית משפט קמא את דינו של המערער ל-200 שעות שירות לתועלת הציבור; מאסר מותנה; קנס; התחייבות להימנע מביצוע עבירה; וצו מבחן.

6. ערעור זה הוגש על אי ביטול הרשעת המערער, כמו גם על הטענה להיות הענישה שהוטלה מחמירה עם המערער. לטענת ב"כ המערער לא ניתן משקל מספיק לנסיבותיו האישיות של המערער, לנסיבות ביצוע העבירות, לשיקולי השיקום, להמלצת שירות המבחן שהוא הגורם המקצועי שטיפל במערער. נטען כי הרשעת המערער עלולה לגרום לו לנזק קונקרטי בדמות פגיעה בשיקומו העתידי. לנוכח מכתב המעסיק, ברי כי ההרשעה לא תאפשר למערער להיכנס למקומות העבודה של החברה באופן שיש בה לפגוע באורח לא מידתי במערער ובבני משפחתו. על כן עותר המערער לבטל את הרשעתו, ובהתאם גם את עונש המאסר המותנה והקנס שהושת עליו; ולחלופין תוך איזון מול ענישה נוספת ובכלל זה הרחבת מסגרת שעות השירות לתועלת הציבור.

8. לעומת זאת המשיבה סבורה כי דין הערעור להידחות. לטענתה, במישור ההרשעה, מדובר באירוע חמור שמחייב על-פי ההלכה הפסוקה הרשעה, ועל כן בית משפט קמא לא שגה בגזר דינו. אמנם במסגרת ההליך קיים המערער הליך טיפולי, אלא שבזכות כך קיבל הקלה משמעותית ביותר בענישתו על-ידי בית משפט קמא. כמו כן טענה המשיבה כי לא הוכח נזק קונקרטי למערער המצדיק אי-הרשעה. לטענתה, חיזוק תחושת הערך העצמי כאמור בתסקיר שירות המבחן אין די בה על-פי מבחני הפסיקה. גם מחילת בת הזוג, הגם שיש בה חשיבות לעניין הענישה, אין בה כדי להצדיק הימנעות מהרשעה אשר חשיבותה במסר המרתיע שלא ניתן לעבור בקלות על מעשי אלימות חמורים. ההרשעה, כך לטענת המשיבה, אף לא תמנע מן המערער להמשיך ולקיים חיים נורמטיביים, גם אם תימנע מן המערער

לעבוד באתרי עבודתו מסוימים במסגרת מקום עבודתו הנוכחי. כמו כן המשיבה עמדה על כך שלא ניתן לאזן בין הרשעה לעונש.

9. לאחר ששקלנו את טענות הצדדים החלטנו לדחות את הערעור.

לא מצאנו כי יצאה שגגה מלפני בית משפט קמא בהחלטתו שלא לבטל את הרשעת המערער. במקרה הנדון לא התקיימו תנאיה של ההלכה המנחה לעניין הימנעות מהרשעה, כחריג לכלל, כפי שנפסקה בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (21.8.1997). לא מצאנו כי הרשעת המערער במקרה דנן תביא לפגיעה חמורה בשיקומו. המערער עובד בעבודות שיפוצים יחד עם אחיו כך שמעסיקתו היא חברה משפחתית, המהווה עוגן לפרנסתו, גם אם יהא מנוע לכניסה באתרי עבודה מסוימים. הרשעת המערער לא תפגע ביכולתו של המערער להמשיך לקיים אורח חיים נורמטיבי. כמו כן לא שוכנענו כי התקיים התנאי שלפיו "סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים" (שם, בעמ' 342ד'). עבירות האלימות במשפחה שביצע המערער הן חמורות. נסיבותיהן הכוללות כאמור השלכת חפצים (מאפרה, כיסא פלסטיק, נר מזכוכית, נרגילה מזכוכית), סטירת לחי ומכות אגרופ, לא רק שיש בהן לבזות ולהשפיל את המתלוננת בת זוגו, אלא שבמעשיו גרם המערער למתלוננת חבלה של ממש (המטומות בפנים, בטן וכתף שמאל, ירד דם מאוזנה, חתך בכף רגל ימין שנזקק לחבישה). הרשעה בעבירות אלה נדרשת על מנת להוקיע את מעשי המערער ולשם הרתעת הרבים.

כלל נסיבותיו האישיות של המערער, כמו גם שיקולי שיקומו, נלקחו בחשבון בגזירת עונשו של המערער שהוא עונש מקל.

10. לאור כל האמור, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ה תשרי תשפ"ג, 20 אוקטובר 2022, בהעדר הצדדים.

מיכל שרביט,
שופטת

חיה זנדברג,
שופטת

אלי אברבנאל,
שופט